

[Albertsen]

dette tilfælde det sociale område kan finde en udgift, som kan spares uden skadevirkning, er jeg overbevist om, at vore udvalgsmedlemmer er klar til at anvise en sådan dækning. Denne anvisning er ikke kommet, og nu begiver hr. Poul Schlüter sig ud på en videre boldgade, ikke med 40 eller 50 mill. kr., men med 300 mill. kr. Det er dette, som giver anledning til betænkelighed, for ingen er ansvarsfri, ej heller hr. Poul Schlüter eller det konservative folkeparti eller venstre eller andre partier. Vi har alle et ansvar for dette samfund, for, at lovgivningen er, som vi synes den skal være, og at økonomien også er, som den skal være.

I dette tilfælde mener jeg, at ansvarsløshed er det, der karakteriserer dem, der her har fundet sammen, og jeg vil stadig væk henvise til, at der ikke er tale om, at man har forfægtet dette synspunkt i årevis. Jeg har læst alle partiernes programmer på disse felter, og jeg har ikke øjnet ét sted bortset fra en valgudtalelse fra SF, hvor der er tale om, at man skal leve op til nogle givne løfter. Nej, der er tale om, at man springer på en vogn, som politisk kan give besværligheder for regeringen. Jeg må erkende, at det er dybt skuffende at opleve den holdning, og jeg må sige, at jeg vanskeligt kan se overensstemmelsen mellem det, som man i går sagde fra de respektive partiers politiske ordføreres side om økonomi og om landets stilling m.v., og så den stillingtagen, man her realiserer på et område, som er ganske omfattende.

Lis Møller (KF):

Jeg vil gerne sige først til hr. Albertsen, at vi er ikke sprunget på nogen som helst vogn; det forslag kunne lige så godt have været fremsat af det konservative folkeparti.

Socialministeren gennemgik heroppefra de mange forskellige pensionsformer, som vi har, og dem gennemgik jeg for ikke så forfærdelig længe siden fra samme talerstol, men jeg kan ikke se, at det forhindrer, at man gennemfører dette forslag nu. Som jeg sagde ved førstebehandlingen, går vi ind for forslaget. Udgifterne er anslået til 280 mill. kr., og jeg vil ikke sige, at det ikke er rigtigt, men beløbet kan nedbringes efter min mening, og så skal man heller ikke glemme, at pensionerne er skattepligtige.

I forbindelse med betænkningen om førtidspensionen skønnede man, at supplerende hjælp til mennesker med laveste invalidepension ville give en udgift på 20–25 mill. kr. Man spurgte et ganske lille antal kommuner, så det var et skøn. Nu kommer hr. Albertsen og har i løbet af få dage kunnet få bekræftet hos 23 kommuner, hvordan sagerne står. Jeg synes, det er godt gjort på en studs at få dette afklaret.

Jeg forstår også, at socialministeren har hørt 50 kommuner, og jeg synes egentlig også, det er imponerende på så få dage at få svar på dette spørgsmål.

Som jeg sagde ved første behandling, tror jeg også, at der kan spares penge ved at få revalideringen gennemført ordentligt. Revalideringen er jo faktisk gået i stå her i landet. Jeg tror, at ikke så få mennesker ville kunne være kommet i gang og have undgået laveste invalidepension, hvis revalidering og omskoling havde været i orden. Det sker alt for sjældent i dag, at der tilbydes revalidering, og det er jo, som jeg sagde ved første behandling, også billigere for kommunerne at indstille til laveste invalidepension, for den skal staten betale, end at iværksætte revalideringsforanstaltninger.

Socialministeren sagde her i salen under behandlingen af fremskridtspartiets forespørgsel vedrørende de sociale forhold, og socialministeren gentog det i dag, at der er overvejelser i gang om at afskaffe laveste invalidepension, og at disse overvejelser indgår i den pensionsreform, som der arbejdes med i socialministeriet.

Socialministeren gav også i Berlingske Tidende i søndags udtryk for, at dette spørgsmål var noget nær en hjertesag for ham, og hjertesager plejer man at kunne finde penge til.

Regeringen har altså selv i tankerne at afskaffe laveste invalidepension. Hvorfor så dette hykleri med, hvor pengene skal komme fra? Det må regeringen dog selv have gjort sig sine tanker om i den forbindelse.

Da beslutningsforslaget går ud på afskaffelse af laveste invalidepension pr. 1. januar 1983, var det måske muligt, at socialministerens reform kom først.

Til fru Aase Olesen vil jeg gerne sige, at jeg går ikke ind for noget fra denne talerstol, som jeg ikke står ved bagefter.